

Ёсць разнастайныя цяргненні: звязаныя са смерцю блізкай асобы, з хваробай – уласнай ці кагосьці роднага, з драмай распаду шлюбу, з адзінотай...

Калі чалавек пакутуе, пачынае пытацца: чаму гэта здарылася са мной? Чаму закранула мая сям'ю? Чаму Бог дазволіў гэтае цяргненне? Чаму? Пытанні шмат, а адказаў усё менш альбо ўвогуле няма.

Цяргненне прымушае нас задумацца, задаць сабе важныя пытанні, якія ўжо даўно не задавалі. І таму часам яно неабходна, каб не заснуць у самазадаволенасці, эгаізме. † Часта па-іншаму Бог не можа дастукацца да нас. Можам быць упэўнены, што Ён заўсёды дае такі крыж, які мы здольны несці, ставіць на такі шлях, які можам пераадолець.

Перажываючы моцныя пакуты, чалавек часам закрываецца ад Усемагутнага, кажучы: "Бога няма". Калі ўсе надзеі знікаюць, а любячыя людзі аказваюцца бяссільнымі, застаецца толькі Бог. Ён можа правесці церпячую асобу са смерці да жыцця, удзяліць ласку, неабходную для пераадолення слабасці, натхніць новай надзеяй. Часам трэба аказацца на дне людскога цяргнення, каб пачаць звяртацца да Бога. Некаторыя менавіта ў досведзе болю адкрываюцца на Яго. Магчыма, упершыню пачынаюць размаўляць з Богам, просяць у Яго аб здароўі, замаўляюць св. Імшу, запрашаючы ў сваё жыццё.

У муках на крыжы Хрыстос прыняў усе чалавечыя пакуты. Цяргненне кожнага з нас таксама было пераадолена. І калі яно спалучаецца з Яго Крыжом, набывае збаўчую сілу, спрыяе выратаванню свету і ўносіць духоўныя каштоўнасці ў супольнасць Касцёла. Таму св. Павел пісаў: "Цяпер я радуюся за вас у цяргненнях і дапаўняю недахоп у маім целе пакут Хрыста за Ягонае цела, якім ёсць Касцёл" (Кал 1, 24).

Дарагія Чытачы!

Давайце не падаць духам, калі навальваюцца цяргненні, нягоды, смутак і хваробы. Давайце ўзброімся цнотай цярглівасці, і тады любы боль і любая горыч ператворацца ў сапраўдную асалоду.